

Muškařské schizma

IV. celostátní muškařský seminář, Králíky, 1993

Vsadím svůj nejlepší muškařský prut proti párátku na zuby, že se mezi námi muškaři nenajde jediný, který by nepohlédl s nelibostí na „taky-muškaře“, který straší bublinou v místech, kam by se měla muška snést tiše a lehce jako sněhová vločka, na drsňáka - bagristu s bavorským dřívkem nebo olovem na konečku návazce pobaveně nám předvádějícím ryby ulovené z hlubokých tažných proudů, ryby, o kterých jsme jen snili v nocích před rybářskými výpravami. A nám nezbyvá, než narůstající pobouření překousnout, neboť tito „lovci“ nedělejí nic víc, než čile využívají prostor v rybářském řádu uvolněný dvorním legislativcem časopisu Rybářství panem JUDr. Panýrkem. Pokud bychom však chtěli ono muškařské schizma pojmenovat - což by nám snad i pomohlo lépe se s ním vyrovnat - podívejme se hlouběji po pravé příčině tohoto našeho vnitřního konfliktu.

Byly doby - a jejich začátky sahají daleko před ten čas, kdy ještě náš patron chodil se svým Mistrem po této zemi, kdy se s umělou muškou chytalo právě tak - řekněme primitivně (a nepochybně o tom, že účinně) - jako loví ti, na které zhlížíme úkosem a zrakem krvavým. Ještě Isaac Walton, leta páně 1653, popisuje udici pro lov s muškou jako ráhno zděli pěti metrů a šňůrkou z koňských žíní. Jen ty jeho mušky by si nezahlýžely s našimi.

Revoluční zvrat, kdy se z lovu na umělou mušku stalo muškaření, nastal až s objevem muškařské šňůry jako prostředku, který svou pohybovou energií umožní dopravit titěrnou mušku kamkoliv k obeznané nebo tušené rybě. Tehdy se stalo z muškaření tak trochu umění, ne nepodobné lasování nebo gymnastickým cvikům se stuhami. Dobře to vystihl náš milý Zdeněk Šimek, když říká: „....a už samo nahazování přináší uspokojení,“. Přátelé, blížíme se k tomu skutečnému neuralgickému bodu. Cítíme, že asi leží v průsečíku naší touhy po *estetickém prožitku* pociťovaném při ovládnutí muškové šňůry v dokonalé souhře s dráždivě jemným prutem a pochopitelnou touhou *svádět souboje s kapitálními rybami* důstojnými této udice. Právě v tomto bodě nás to dokonalé a našemu srdci milé náradí zrazuje, neboť ne vždy nám umožňuje efektivně lovit v místech, kde se takové ryby převážně zdržují. Zde je rybář s těžkým olovem na konci tenkého vlasce, který řeže proud a dovoluje lepší kontakt s muškami u dna ve veliké výhodě. My se však nechceme vzdát své muškové udice, hry s půvabnou vlásenkou šňůry nad hlavou, a tak pajdavě a klopytavě přizpůsobujeme své nádobíčko potřebám, na které - přiznejme si to - klasická mušková udice není stavěná.

Tak se nejdříve na návazci objevil z hlediska dokonalých hodů nepříjemný brok, naše nymfové mušky obsahují víc olova jak třešně od silnice, v současné době nechybí ve výbavě muškaře různě rychle potápivé návazce paralelní i ujímané, „lead heads“ a v neposlední řadě indikátory záběru, které se s čím dál větší bezostyšností blíží klasickému splávku. A to jsem vůbec nevzpomenul jiggy všech kalibrů a šňůry potápivé, šňůry s potápivým koncem atd. Kuriozní jsou zmínky (v muškařské literatuře dosti hojné) o šestimetrových návazcích. Člověk si klade otázku, zda vůbec se při vlastním lovu (nemyslím zdolávání) dostane šňůra na vodu.

Přiznejme si, že to co udělalo z muškaření vrchol rybářského umění, šňůra a práce s ní nám doslova začíná vadit. Ale máme se snad právě tohoto zdroje radosti i strasti zbavit? Slyším jednoznačnou odpověď: Nikdy! Ale jak se tedy zbavit hendikepu, který tu ve srovnání s „lovci na mušku“ zcela nepochybně je, jak uchovat vysokou estetickou hodnotu muškaření, aby se nestalo pro čím dál pragmatictější uvažující generaci rybářů jen jakousi estétskou libůstkou rybářských staromilců?

Jako první se nabízí řešení legislativní. Prostě definovat vedle přívlače (která je jednoznačně vymezena) také muškaření a jiné způsoby nepřipustit. Leckde to i v popisech

revírů nacházíme. Přiznám se, že mi tento způsob řešení neseďí. Připadá mi tak trochu nefér. Asi tak, jako kdybych z běžeckých soutěží vyloučil soupeře s delšíma nohama než jsou ty moje. Ani psychologické vyšachování konkurence uplatňováním zásady „[Chyt' a pust'](#)“ není - alespoň podle mne - to pravé. Je pravda, že přinejmenším 80% „lovců s umělou muškou“ jde zcela přímočaře jen za rybou a tedy by hříšně vyklidilo. Mám však dost vážných eticko-ekologických důvodů, proč se sám propagátorem této myšlenky nemohu stát.

Konečně je tu postoj maximální tolerance, ovšem tolerance opravdové, nehrané, a tedy netraumatizující. Dovolte mi jeden příklad: V USA (nebo i v Kanadě) v době povoleného odstřelu vysoké vyráží do lesů tři skupiny lovců. Ti první jsou vyzbrojeni moderními opakovačkami s puškohledem a ti se také zpravidla jako první vrací s jelenem na kapotě Cadillacu domů. Ta druhá sorta lovců navléká jelenicový kabátec s třásněmi a s předovkou v ruce se celé dny pracně a opatrně šoulá za svým jelenem a častěji si ho zradí než uloví. Třetí skupina lovců v maskáčích a začerněnými tvářemi loví lukem a šípem. Pravda, liší se ty jejich luky od luků původních obyvatel Ameriky asi tak jako Sage III od lískového prutu, ale důvtip a fyzické nasazení - mají-li úspěšně složit zvěř - zde předčí vše. A nedočel jsem se, že by si tyto skupiny lovců vyhlásily svatou válku a pro svou pravdu si vzájemně šly po krku.

Zkusme to, dobrat se k oboustranné toleranci, k respektování práva na volbu rybolovného způsobu; snad právě ta naše tolerantnost se stane živnou půdou pro seménko myšlenky, že krása lovu s umělou muškou není jen v ulovení ryby, ale také v tom, jak byla ta ušlechtilá ryba ulovena.

K tomu nám dopomáhej svatý Petr!

]